

قانون معاهده استرداد مجرمان بین دولت جمهوری اسلامی ایران

و دولت ویتنام

ماده 2 - 2

ماده 2

ماده 2 جرایم قابل استرداد

1 از نظر این معاهده، جرایم قابل استرداد جرایمی است که در زمان درخواست، بر اساس قوانین هر دو طرف با حداقل یک (1) سال حبس یا مجازات شدیدتر قابل مجازات باشد.

2 چنانچه جرمی در ارتباط با شروع به تبانی، کمک یا معاونت در ارتکاب جرم توصیف شده در بند (1) این ماده باشد، جرم مزبور نیز قابل استرداد خواهد بود.

3 چنانچه درخواست استرداد مربوط به شخصی باشد که توسط دادگاه طرف درخواست کننده برای هرگونه جرم قابل استرداد به حبس محکوم شده است استرداد تنها در صورتی پذیرفته می شود که حداقل شش (6) ماه از مدت سپری کردن حکم باقی مانده باشد.

4 از نظر این ماده، در تعیین اینکه آیا جرمی بر خلاف قوانین هر دو طرف جرم است یا نیست:

الف) اینکه قوانین طرفها رفتار تشکیل دهنده جرم را در دسته بندی واحدی از جرم قرار می دهند یا نمی دهند یا جرم را با عنوان واحدی توصیف می نمایند یا نمی نمایند موضوعیت نخواهد داشت؛

ب) مجموع رفتار ادعایی علیه کسی که استرداد وی درخواست شده به موجب قوانین طرفها جرم محسوب خواهد شد.

5 چنانچه جرم در خارج از قلمرو طرف درخواست کننده ارتکاب یافته باشد، استرداد در صورتی پذیرفته خواهد شد که قانون طرف درخواست شونده مجازات جرمی را که در خارج از قلمرو آن در شرایط مشابهی ارتکاب یافته باشد، پیش بینی کرده باشد. چنانچه قانون طرف درخواست شونده چنین موردی را پیش بینی نکرده باشد، طرف درخواست شونده می تواند در صورت صلاح دید خود استرداد را بپذیرد.

6 چنانچه درخواست استرداد در ارتباط با چند جرم باشد که هرکدام به موجب قوانین دو طرف قابل مجازات است، اما برخی از آنها سایر شرایط مندرج در بندهای (1) و (2) این ماده را ندارند، استرداد نسبت به این جرایم، به شرطی می‌تواند پذیرفته شود که شخص حداقل به دلیل یک جرم قابل استرداد مسترد شود.